

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 2. 2019, čj. CPR-24355-2/ČJ-2017-930310-V235 a čj. CPR-24355-3/ČJ-2017-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2019, čj. 44 A 13/2019-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím žalované. Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2019, čj. CPR-24355-2/ČJ-2017-930310-V235, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2017, čj. KRPS-170063-33/ČJ-2017-010026, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, a potvrdila jej. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze skutečnosti, že žalobkyně minimálně dne 25. 5. 2017 vykonávala ve společnosti Initial Ecotex na adrese

Kralupy nad Vltavou, ul. V Pískovně 2058, bez platného povolení k zaměstnání pracovní činnost jako pomocná dělnice na lince čištění prádla (oddělení šití), tj. byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání.

[2] Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2019, čj. CPR-24355-3/ČJ-2017-930310-V235, pak žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2017, čj. KRPS-170063-34/ČJ-2017-010026, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou u krajského soudu, který její žalobu zamítl.

[4] Krajský soud přisvědčil závěrům správních orgánů, přičemž vyšel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalované tak, jak byl zjištěn správními orgány. Žalobkyně jako účastnice řízení vypověděla, že dne 23. 5. 2017 vycestovala z Ukrajiny a přes Polsko dne 24. 5. 2017 přicestovala do České republiky. Polské vízum si zajistila sama na ambasádě v Kyjevě. V Polsku neměla uzavřenu žádnou pracovní smlouvu a ani tam nepracovala. Do České republiky ji nikdo nevyslal. Práci jí nabídl neznámý (rusky mluvící) muž. Pracovala na základě ústní dohody, písemnou smlouvu nepodepisovala. V době kontroly pracovala první den. Na Ukrajině se má kam vrátit, neboť tam má manžela a dceru s dítětem. Podle písemných podkladů měla žalobkyně uzavřít pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTRANS SP.Z O.O. se sídlem v Polsku dne 24. 5. 2017. Téhož dne také měla být „poučena“ o tom, že jako zaměstnanec uvedené společnosti byla vyslána na území České republiky k plnění zakázky pro společnost Vidininvest, s. r. o. Společnost OVD-TEMYRTRANS přitom již od 1. 1. 2017 měla uzavřenou smlouvu o poskytování přeshraničních služeb se společností Vidininvest Trade, s. r. o., v níž se zavázala provádět dokončovací stavební práce, balicí práce a úklidové práce na území České republiky. Podle rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi společností ISS Facility Services, s. r. o., jako objednatelem a společností Vidininvest jako zhotovitelem bylo předmětem smlouvy provádění úklidových a dalších služeb zhotovitelem na provozních střediscích objednatele. Podle dodatku č. 2 k uvedené rámcové smlouvě byl zúžen rozsah středisek tak, že nadále nemělo být poskytováno dílo v provozovně TESCO; přílohou tohoto dodatku bylo stanovení jednotkové ceny za provádění služeb (úklidové práce), konkrétně i v areálu společnosti Initial Ecotex.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze dle jejího názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona s. ř. s.

[6] Stěžovatelka uvádí shodnou argumentaci jako v podané žalobě se zaměřením na pochybení správních orgánů i městského soudu v právním posouzení skutkového stavu, neboť na něj měl být aplikován § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně, neboť byla pouze vyslána svým polským zaměstnavatelem v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vyslání pracovníků v rámci poskytování

pokračování

služeb, a proto žádné pracovní povolení ani jiný doklad k výkonu pracovní činnosti na území České republiky nepotřebovala.

[7] Dále namítla, že krajský soud (stejně jako správní orgány) vycházel z její výpovědi ve správním řízení, přičemž není znalá obchodních a smluvních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by byly provedeny navrhované důkazy a zopakován její výslech. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem NSS předesílá, že po skutkové i právní stránce obdobné věci řešil již např. v rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, čj. 9 Azs 278/2018-19, ze dne 21. 11. 2018, čj. 6 Azs 266/2018-14, ze dne 10. 1. 2019, čj. 7 Azs 275/2018-19, ze dne 6. 6. 2019, čj. 7 Azs 155/2019-14, či ze dne 13. 6. 2019, čj. 7 Azs 156/2019-15. Ve všech těchto věcech jako zaměstnavatel vyhošťovaných cizinců figurovala společnost OVD-TEMYRTRANS, spojuje je také obdobný způsob „zaměstnávání“ a uplatněné žalobní a kasační námitky. Na závěrech v těchto rozsudcích uvedených nemá NSS co měnit, a proto z nich vychází i v této věci.

[10] NSS je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána. Jediným přípustným důvodem kasační stížnosti, pro který by mohl zdejší soud uvažovat o zrušení rozsudku krajského soudu, je nesprávné posouzení právní otázky spočívající v neaplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti na zjištěný skutkový stav. K případnému zpochybnění zjištěného skutkového stavu směřuje druhá kasační námitka stran neprovedení stěžovatelkou navrhovaných důkazů ve správním řízení stejně jako opakování vlastního výslechu. Tato druhá námitka je však dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, přestože stěžovatelce nic nebránilo ji uplatnit.

[11] Ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých vznikl pracovně-právní vztah stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k údajným předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest a mezi touto společností a společností ISS Facility Services, je nepochybně zřejmé, že již v okamžiku údajného přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u posledně jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by kdy vůbec v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost. Naopak uvedla, že nikdy ani žádnou pracovní smlouvu v Polsku, resp. s jakoukoli polskou společností, ani neuzavřela (práce byla údajně podle její výpovědi sjednána až v České republice na základě ústní dohody s neznámým mužem). Stěžovatelkou předloženými písemnostmi dokladovaný způsob výkonu závislé práce krajský soud správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na něž nelze

aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplynulo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS) závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky.

[12] Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU, či ze stěžovatelkou akcentovaného vyjádření Evropské komise. K tomu též srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 4 Azs 134/2018-18, který se jím zabýval a uzavřel, že *„předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní“*, s čímž se ztotožňuje i nyní rozhodující senát.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Na základě výše uvedeného tedy NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu